

Potser encara somriu amb la mateixa dolçor

Un relat de: [madame fluorescent](#)

Era el lloc precís per somiar amb un futur cosmopolita, rodejats de flors sense pol·len, robat per les poderoses abelles, i amb l'aroma d'arbre madur fragmentat per un raig tossut. Es veia el cel tot blau amb només uns núvols que avançaven lentament. La Candy hi veia un pallasso. Ell distingia un dinosaure com el de les galetes preferides de la seva germana gran. També els acompanyava el murmuri d'un petit riu que gaudia d'una transparència impecable. Començaven els dies d'estiu, aquells que eren llargs però s'esfumaven com les postes de sol. L'etapa preuniversitària tenia els dies comptats. La gelateria era el seu primer treball d'estiu i la Candy intentava ser amable amb tothom tot i no ser gaire difícil, només havia de somriure amb les seves dents tan dolces i juganeres. La seva innocència era misteriosa per a ell, molts cops el desconcertava. Sempre tindria present el moment en que ella va somriure i ell va prémer el botó de la seva Polaroid. Seria el seu record més valuós.